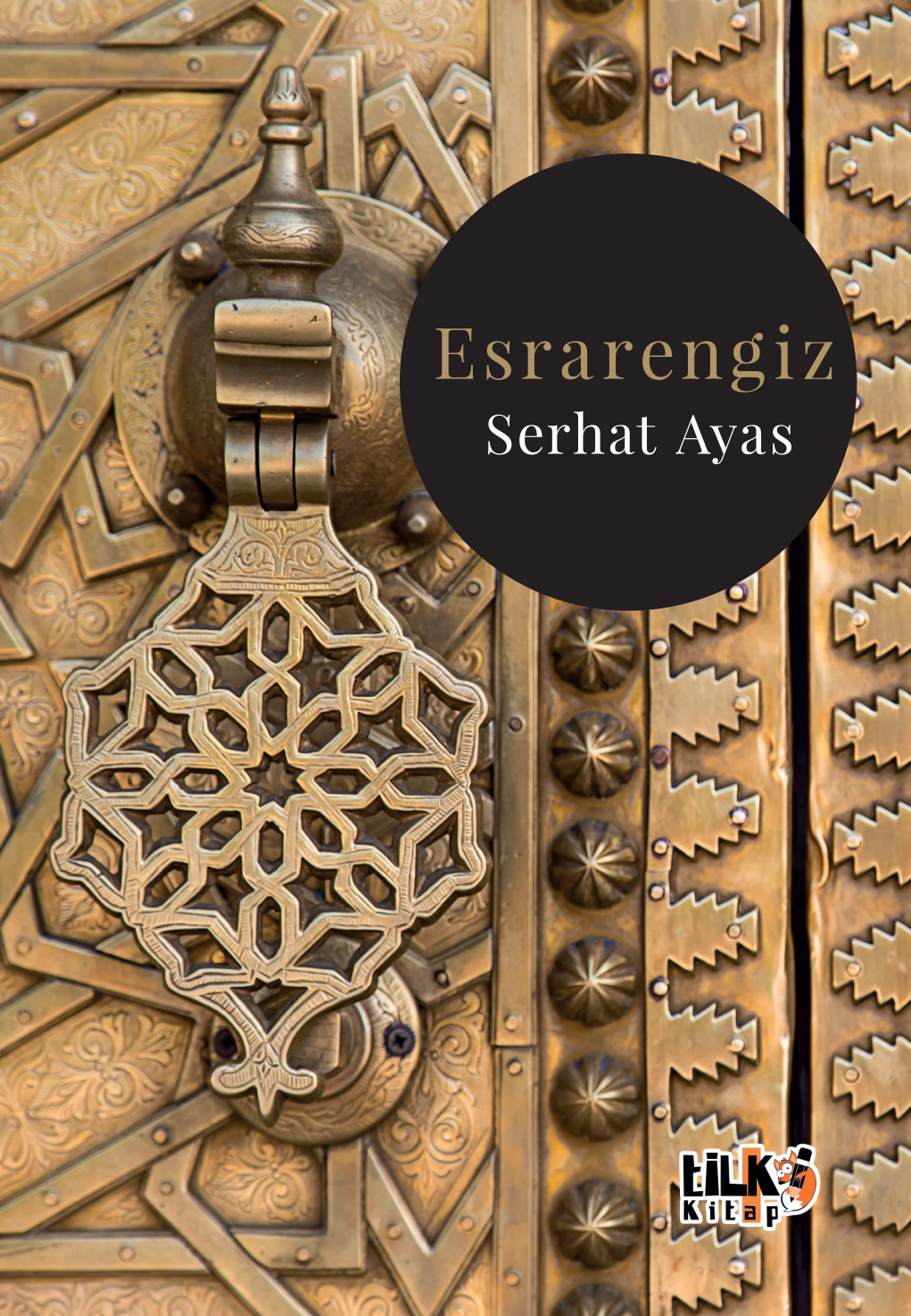

Esrarengiz

Serhat Ayas

tilki Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Esrarengiz
Serhat Ayas

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Gizem Aslan
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1.Basım, İstanbul, Mayıs 2025
ISBN: 978-625-5896-24-7
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ESRARENGİZ

Serhat Ayas

CİLT I

... O cevap verdi: "İşte bu, beraberliğimizin sona ermesidir. Şimdi sana, sabredemediğin şeylerin içyüzünü haber vereceğim." dedi. "Gemi var ya o, denizde çalışan yoksul kimselerindi. Onu delerek kusurlu hâle getirmek istedim. Çünkü onların gideceği yerde her sağlam gemiyi gasp etmekte olan bir kral vardı. Erkek çocuğa gelince, onun ana babası mümin kimselerdendi. Çocuğun onları sonunda azdırıp inkâra sürüklenmesini uygun görmemiştik. Böylece istedik ki Rabb'leri onun yerine kendilerine ondan daha temiz ve daha merhametlisini versin. Duvara gelince, o da şehirde iki yetim çocuğun idi. Altında da onlara ait bir hazine vardı. Babaları ise iyi bir adamdı. Rabb'in istedi ki o iki çocuk güçlü çağlarına erişsinler ve Rabb'inden bir rahmet olarak hazinelerini çıkarsınlar. Ben bunları kendiliğimden yapmadım. İşte, hakkında sabretmediğin şeylerin içyüzü budur.

Kehf Suresi 78-82

1. Bölüm

Başarılı bir avukat olan Serkan, Bursa metropolünde önemli bir avukatlık bürosunun sahibiydi. Zengin bir ailenin tek oğluydu ve kendisi gibi avukat olan babasının kurduğu hukuk bürosunu yönetiyordu. Babası Haldun Bey ve annesi Nimet Hanım, uzun yıllar Bursa'da yaşadıktan sonra artık Bodrum'da yaşamaya karar vermişlerdi. Dedelerinden bu yana ailenin mal varlığı ona kadar katlanarak gelmiş ve onunla birlikte şirketin çalışma alanı yurt dışına kadar uzanmıştı.

Serkan iyi düzeyde İngilizce bildiğinden dolayı özellikle Avrupa ülkelerinde de birçok davaya bakar konuma gelmişti. Yurt dışında katıldıkları davaların çoğu, şirket hukuku üzerineydi. Onlar, büyük uluslararası şirketlerin ticari işlemlerinde ortaya çıkan anlaşmazlıkları, ticari hukuk kurallarına göre çözülmesi amacıyla davalara müdahil oluyorlar ve uluslararası hukuk alanında kendilerini geliştirdiklerinden dolayı da genellikle aldıkları davaları kazanıyorlardı. Serkan'la beraber büroda çalışan Yavuz da uluslararası hukuk alanında kendisini iyi geliştirmişti.

Serkan, her ayın ilk haftasını ülkede genellikle de Bursa'da geçirirken kalan üç haftayı İngiltere, Almanya, Hollanda, Belçika, İsviçre gibi ülkelerde geçiriyordu. O mesleğinin ilk

dönemlerinde yurt içi davalar üzerinde çalışırken daha sonra yurt dışından dört ülkede hukuk bürosu açmış ve hukuki davalarını bu dış bürolardan yönetmeye başlamıştı. Ailesiyle yılda en fazla altı kez görüşme imkânı bulsa da yaz tatilini istisnasız bir şekilde Bodrum'daki ailesinin yanında geçirirdi. Yıllık tatili ise en fazla on günü geçmeyen zaman dilimiyle sınırlıydı. Haldun Bey ve Nimet Hanım, oğullarının üzerine titrerdi ve iki günde bir onu telefonla ararlardı.

Serkan, başak burcu olması sebebiyle tam bir işkolikti ve özel hayatı hemen hemen yok denecek kadar azdı. Üniversite hayatında iki kez ve sonrasında bir kez yaptığı başarısız gönül ilişkisi girişiminden sonra kendisini tamamen mesleğine vermişti. Serkan, az uyumayı ve çok film seyretmeyi severdi ve hafta sonları fırsat buldukça *İngiltere Premier Lig* maçlarını seyretmeye çalışırdı. Onun hiçbir zaman içkiye ve sigaraya karşı ilgisi olamamıştı. Bu yüzden yemeğini dışarıda yedikten sonra hemen evine döner ve evde kurduğu özel bir stüdyo sistemiyle güncel filmleri seyrederdi. Bazen evindeki piyanosunun başına geçer ve sevdiği şarkıları çalmaya çalışırdı. Bu şekilde yıllar yılları kovalamış ve otuz beş yaşına kadar gelmişti. O ailesinin bütün ısrarlarına rağmen, evliliğe yanaşmamış hatta kaçmıştı. İşlerinin yoğunluğu sebebiyle de ailesi onun üzerine fazla gitmemiş, bir gün uygun bir kısmetin karşısına çıkacağı umuduyla beklemede kalmışlardı.

Haldun Bey, çalıştığı yılların acısını çıkarma adına kendisine bir yat almıştı ve neredeyse bütün zamanını orada geçirmekteydi. Nimet Hanım ise yerleştikleri Bodrum'a hemen ayak uydurmuştu ve kısa bir süre içinde kendisine uygun pek çok arkadaş edinmişti.

Serkan, Bursa'da olduğu bir dönemde avukatlık bürosundan çıkmış ve tek başına Tophane semtindeki ünlü bir dönerciye öğle yemeği yemek için gitmişti. Dönercinin balkon kısmı, görüntüsüyle Bursa'yı ayaklar altına alıyordu. Balkondan bakanlara, Bursa'nın bütün güzelliği bir panorama şeklinde görsel bir ziyafet sunuyordu. Serkan, yemeğini bitirdikten sonra kahvesini içerken genç bir hanım gözüne takıldı. Genç hanımın görüntüsü, sanki eski zamanlardan fırlamış bir konak hanımefendisini andırıyordu. Beyaz fırfırlı bluzu ve siyah kadife uzun eteğiyle, Avrupa eğitimi almış soylu bir kadın görüntüsü veriyordu. Kadın'ın saçları özenle taranmıştı ve yüzünde sade denilebilecek düzeyde makyaj vardı. Kadın yemeğini yerken portresi bir ressam tarafından çizilse gerçekten güzel bir tablo ortaya çıkardı. Serkan, güzel kadın yemeğini bitirinceye kadar onu seyretti ve sonrasında içgüdüsel olarak ayağa kalkarak onun masasına doğru yöneldi. İçinde tanımadığı bir kadına karşı tanımlayamadığı garip bir hissi duyumsuyordu. O, kadının masasının önünde durdu ve:

"Hanımefendi, ben Serkan Özen, avukatım. Sizinle tanışmak istiyorum. Bir sakıncası yoksa sizin masanıza oturabilir miyim?" diyerek ondan izin istedi.

Kadın son derece naif bir tavırla karşılık verdi:

"Tabii Serkan Bey, buyurun."

Serkan çekingen bir tavırla otururken:

"Hanımefendi, lütfen beni kadınlarla tanışmaya can atan zampara tiplerden sanmayın. Aksine ben kadın-erkek ilişkilerinde son derece başarısız biriyimdir. İçgüdüsel olarak buraya sizin yanınıza nasıl geldim, inanın ben de bilemiyorum. Şu an için kendi davranışıma ben de anlam veremiyorum." dedi.

Kadın sakinliğini hiç bozmadan:

"Önemli değil Serkan Bey. Benim adım Zeynep, Zeynep Can. Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum." diye karşılık verdi.

Bu sözler Serkan'ı oldukça rahatlatmıştı. On iki yıldır avukatlık yapıyordu ve insan ilişkilerinde son derece rahat olmasına karşın, Zeynep'in karşısında bu denli kendisini çaresiz hissetmesi olacak iş değildi. "Aşk kördür ve kendine güveni yoktur." sözünde olduğu gibi onunda kendisine güveni yoktu. Böylesine tuhaf duygularından dolayı biraz da kendisinden utanıyordu. Serkan konuşmasına devam etti:"Zeynep Hanım, benim bir hukuk bürom var ve uluslararası düzeyde ticari hukuk işleri üzerinde çalışıyorum. Ayrıca İngiltere, Almanya, Hollanda, Belçika ve İsviçre'de birer acentem var. Babamın kurduğu şirkette otuz beş avukat ve yirmi beş stajyer avukat çalışıyor. Diğer çalışanlarla beraber yüz küsur elemana sahibiz. Gerçekte işkolik bir insan olarak sadece kendi mesleğime odaklanmış bulunuyorum. İşlerim sebebiyle ayda sadece bir hafta Bursa'da bulunabiliyorum, diğer haftalarda ise yurt dışındaki davalarla uğraşıyorum. Size verdiğim bilgilerle de aslında hayatımın kısa bir özetini geçmiş oldum." dedi.

Bu sözlerden sonra Serkan, Zeynep'in hikâyesini dinlemeye hazırlandı.

Zeynep biraz da mahcup bir gülümsemeyle:

"Serkan Bey ben de Ziraat Fakültesi Tarımsal Yapılar ve Sulama Bölümü mezunuyum. Annemle babamı uzun bir süre önce kaybettim ve hiç kardeşim olmadığı için yalnız yaşıyorum. Ailemden bana kalan mirasla geçiniyorum ve maalesef

çalışmıyorum. Tophane semtinde ailemden kalan eski bir konakta yaşıyorum. Benim de hayatım bundan ibaret." dedi.

Zeynep konuşurken Serkan onun ağzından çıkan her sözcüğü hayranlıkla dinledi. Sanki büyülenmiş gibi, onun söylediği her sözcüğü ezberlermişçesine içinden tekrarladı. O, hayatı boyunca ilk görüşte aşka asla inanmamışken şimdi bu durumu yoğun bir şekilde yaşıyordu. Serkan, Zeynep'e baktığında onun hiçbir kusurunun olmamasına oldukça şaşırdı. Açık kestane rengi bukleli saçları, iri kahverengi gözleri, okkalı kemerli burnu ve küçük ağzıyla Zeynep, eski masallarda anlatılan prenseslere benziyordu. Zeynep'in onunla konuşması ve arkadaşlığını kabul etmesi, Serkan için bir nimet gibiydi.

Tanışma günü yemekte birbirlerine, ailelerinden, üniversite yıllarından ve alışkanlıklarından bahsettiler. Serkan, sohbet sırasında gelen otuz küsur cep telefonu aramasının hepsini reddetti. O andaki tek amacı, bir dakika daha fazla Zeynep ile baş başa kalabilmekti. Zeynep, Serkan'ı dinlerken ne kadar kımıltısız dursa da yüzündeki umut ve inanç yansıması varlığını hissettiriyordu. Bir ara Zeynep:

"Serkan, inanmayacaksın ama doktorlar bana 'Obsesif Kompulsif Bozukluk' teşhisi koydular. Anlamı, takıntılı düşünce ve dürtülermiş. Bence herkeste belli bir düzeyde takıntı vardır. Peki, sen bu konuda ne düşünüyorsun?" diye cilveyle karışık bir ciddiyetle sordu.

"Sana katılıyorum." dedi Serkan. "Hayatta bazen karşımıza çıkan sorunların çözümleri çok basittir ama çoğu zaman bizler onları karmaşık ve takıntılı hâle getiriyoruz."

"Sen de hayatı karmaşık hâle getiriyor musun?" diye sordu Zeynep.

"Hayır." dedi Serkan. "Benim müstağni, yani yetinmesini bilen bir yapım var. Hayatta çoğu şeyi kontrol edememize rağmen, bizler onları kontrol etmek için büyük çabalar sarf ederiz. Oysa her şey, olması gerektiği gibi olmaya devam ediyor."

"Peki." dedi Zeynep muzipçe. "Müstağni özelliğinizden başka mottolarınız da var mıdır, Serkan Bey?" diye sordu.

"Respice Finem." dedi Serkan ve kelimenin anlamını açıkladı: "Sen işin sonuna bak!"

"Böyle ilginç şeylere cevaz verdiğin müddetçe seninle arkadaş olmaktan mutluluk duyarım." dedi Zeynep ve ekledi:

"'Dünya düşünenler için bir komedi, hissedenler içinse bir trajedidir.' demiş Zygmunt Bauman. Sence bu sözüyle ne demek istemiş?"

"Ben o kadar fazla derin düşünemem." dedi Serkan, "Hedeflerim daha somut ve gerçekçidir benim. Söylediğin söz gibi bulanık ve belirsiz ifadeler benim aklımı karıştırır. Mesela eleştirel düşünce ve mantıksal çıkarıma dayalı fikirler üzerine kafa yormak benim pek de işime gelmez. Zaten iş tempom da çok fazla düşünmeye el vermez benim."

"Peki." dedi Zeynep. "İnancın var mı?"

"İnanç ve bilgi göreliliği diye bir kavram var. Yani daha açık konuşursam, sahip olduğumuz bilgiler ne kadar doğrudur ya da inancımız ve idrakımız ne kadar Tanrı katında makbuldür? Bundan emin değilim."

"Çok ilginçsin. Hatta benden bile ilginçsin, sürekli tebessüm edebilmen çok güzel."

"*'Hayat bir sevdadır, onu yaşa. /*
Hayat bir hediyedir, onu al. /
Hayat bir bilmecedir, onu çöz.
Hayat bir fırsattır, onu yakala. /
Hayat bir şarkıdır, ona eşlik et. /
Hayat bir bahçedir, onu der. /
Hayat bir iyiliktir, ona karşılık ver. /
Kendine bir iyilik yap, herkese gülümse.'
demiş bir şiirinde Shakespeare."

Serkan sözünü bitirdikten sonra gülümsedi. Zeynep de ona gülümseyerek baktı ve:

"Sanırım sana âşık oluyorum." dedi."Öyleyse ben de varım Zeynep Hanım, hatta evlenelim o zaman." dedi Serdar. Sonra biraz duraksadı ve: "Benim gibi yoğun çalışan bir adamla evlenmek istemezsin, senin hayatını da mahvetmek istemem." diye ekledi.

"Benim için sorun olmaz, ben de seninle olduğum zamanlarla yetinirim." diye karşılık verdi Zeynep.

"Öyleyse buradan kalkıp hemen kuyumcuya gidiyoruz." dedi Serkan. "Kendimize birer nişan yüzüğü alıyoruz."

Birlikte kuyumcuya gidip birer alyans yüzük seçtiler. Yüzüklerini taktıktan sonra Serkan kuyumcuya kendilerini nişanlamasını rica etti. Bu duruma oldukça şaşıran kuyumcu, onları kırmayarak yüzüklerin kurdelasını kesti ve Serkan'la Zeynep'i nişanlı ilan etti. Birlikte bir hafta sonraya nikâh günü alarak evlenme isteklerini kesinleştirdiler.

Serdar hemen anne ve babasını arayarak ani gelişen durumu onlara bildirdi. Evlenme kararını duyan Nimet Hanım

ve Haldun Bey şaşkınlıktan neredeyse kalp spazmı geçeceklerdi. Oğullarının evlenmesini çok istiyorlardı ama olayların bu kadar hızlı gelişmesi onları şaşırttı. Serkan, kız isteme için gün belirlemeye çalışırken Zeynep anne ve babasının hayatta olmadığını ona bir kez daha hatırlattı. Zeynep'in anlatışına göre, akraba olarak hiç kimsesi yoktu. Onun akraba olarak tanıdıkları ise ona çok uzak şehirlerde yaşıyorlardı ve onlarla bağlantısı kesilmişti. Zeynep'in bir kardeşi yoktu. Bu durum Serkan'ın biraz tuhafına gittiyse de durumu fazla kurcalamak istemedi.

Bir hafta içinde nikâh işlemlerini tamamlayıp evlendiler. On beş gün boyunca Bodrum'da balayı yapıp ailece kaynaşmaya çalıştılar. Nimet Hanım, Zeynep'i o kadar çok benimsedi ki ona Bodrum'da hep birlikte kalmayı teklif etti. Bu teklif, yazları tatilde Haldun Bey ve Nimet Hanım'la beraber geçirme teminatının verilmesiyle kabul edildi.

Zeynep ve Serkan, balayından döndükten sonra Serkan'ın Bursa'daki evine yerleştiler. Zeynep'in Tophane semtinde konak tarzı bir evi vardı ve evleninceye kadarki yaşamını orada geçirmişti. Serkan ile evlenince yaşadığı konaktan ayrılmış ama nedense orayı hiç boş bırakmak istememişti. Zeynep'in aileden kalan bir mirası vardı ve aylık olarak onun hesabına düzenli bir para yatıyordu. Yatan para ise oldukça yüksek düzeydeydi.

Nikâhlarına Zeynep'in ailesi tarafından kimse katılmamıştı, bu yüzden onun nikâh şahidi Serkan'ın çalışma arkadaşı Yavuz olmuştu. Aslında Serkan da sosyal bir insan değildi ve özel hayatı iş ile ev arasında sıkışmıştı. Serkan'ın, bir ayda sadece

bir hafta ülkede kalması Zeynep'i hiç üzmemiş hatta sevindirmişti. Bir keresinde Zeynep ona:

"Aslında böyle daha güzel Serkan, seni yeni evimde hep özlemle bekleyeceğim." yorumunu yapmıştı.

Serkan, Zeynep'le evlendikten sonra tekrar işinin başına döndü ve hemen yurt dışındaki davalarına yönlendi. O, yurt dışında olduğu zamanlarda fırsat buldukça Zeynep'i telefonla arıyor ve onunla özlem gideriyordu. Zeynep ise kendi gündelik yaşamına geri dönmüştü. Sabahleyin kalkıp kahvaltısını yapıyor ve sonrasında alışverişe çıkıp evin eksikliklerini tamamlıyordu. Gün aşırı kendi evine de gidip orayı da kontrol ediyordu.

Serkan, yurt dışından döndüğünde, birkaç günde olsa Zeynep'in evinde kalıp orada birlikte vakit geçiriyorlardı. İkisinin de hayatlarına renk gelmişti ve deyim yerindeyse mutluluk içinde yüzüyorlardı. Serkan, yurt dışından döndüğünde birlikte Bursa'nın keşfedilmemiş ve gizli kalmış birçok yerine gidip kaliteli vakit geçiriyorlardı.

Serkan, bazen merakından dolayı Zeynep'ten ailesi hakkında bilgi almaya çalışıyordu. Ondan babasının, ölmeden önce avukatlık mesleği yaptığını ve annesinin ise ev hanımı olduğunu öğrendi. Zeynep'in kardeşi, amcası, halası, teyzesi ya da dayısı yoktu. İşin ilginç yanı yeğenleri ya da kuzenleri de yoktu. Zeynep'in anlattığına göre belli zaman aralıklarında hepsi ölmüştü. Onların nasıl öldükleri konusunda Zeynep herhangi bir bilgi vermek istemiyordu. Sadece aile dostu olarak gördüğü bir kadın vardı ve Zeynep'i o büyütmüştü. Kadın, Zeynep'in konağına yakın bir mesafede oturuyordu ve arandığında ortaya çıkıyordu. Serkan, Zeynep ile ismi Kadriye olan

kadını çok seyrek olarak yan yana görmüştü. Kadın neredeyse hiç konuşmuyor ve sohbet etmiyordu. Bazı şeyler Serkan'ın kafasını kurcalasa da o, Zeynep'le olan mutluluğuna odaklanmıştı. Onun yanında dünyanın en mutlu erkeği olarak hissediyordu. Zeynep'in uyumlu yapısı, onu çok sevindiriyor ve rahatlatıyordu. Onlar birbirlerini tamamlayan bir aile olmuştu ve dünyanın kendi etraflarında döndüğüne inanıyorlardı.

Serkan, Zeynep'le ilgili kafasındaki bazı düşünceleri zamanla içselleştirdi ve bazı şeylerin cevabını zamanla alacağını düşünerek olayları akışına bıraktı. O, Michelangelo'nun "Davud Heykeli"ni yapıp karşısına geçerek "Konuş be adam!" dediği gibi, kafasında tasarladığı bir kadın karşısına çıkmış ve o da onunla konuşmuştu. Serkan, evli kaldığı dönem boyunca Zeynep'le hiçbir çatışma yaşamamıştı. Evliliklerinin birinci yılı dolmaya az bir süre kala Zeynep, Serkan'dan ayrılmak istediğini bildirdi. Serkan, bu talep karşısında beyninden vurulmuşa döndü ve ona:

"Zeynep, istemeden de olsa seni kırdıysam senden çok özür dilerim. Ben seni çok seviyorum ve senden ayrı kalmaya dayanamam. Sen benim için oksijen kadar gereklisin. Gerçekten benden ne istiyorsan yerine getireceğim. Yeter ki birlikte kalalım." dedi.

Zeynep de:

"İnan Serkan ben seni, senden de çok seviyorum. Bundan sonra evli olmayacağız ama birlikte yaşamaya devam edeceğiz. Ancak ben kendi evimde kalmaya devam edeceğim. Bana niye diye sorma çünkü verecek bir cevabım yok. Sen beni prensesler hatta melekler gibi yaşattın. Çok teşekkür ederim ama lüt-

fen beni affet ve kendi düzenime geri dönmeme izin ver." diye karşılık verdi.

Bu sözler Serkan'ın kafasında bazı soru işaretleri yarattı. O, Zeynep'in ölümcül bir hastalığa yakalandığına ve kendisini daha fazla üzmemek için ondan uzaklaştığına inandı. O günden sonra Serkan, Zeynep'i özel bir müfettişe takip ettirdi. Müfettiş, emniyetten emekli Samet Tuncer'di. Samet Tuncer, emniyet amiri pozisyonundayken emekli olmuş ve kendi güvenlik şirketini kurmuştu. Elli beş yaşında olmasına rağmen son derece atletik ve kuvvetliydi. Serkan, kendisiyle bir anlaşma imzalamış ve hukuk şirketinin güvenlik meselelerini onunla çözmüştü. Şüphesiz hukuk şirketinin, kendine göre bazı güvenlik ihtiyaçları oluyordu. Boşanma sonrasında Zeynep, Samet Tuncer'in bir adamı tarafından izlenmeye alındı. Bu arada boşanan çift, sanki evlilermiş gibi ilişkilerini devam ettirdi. Serkan yurt dışına çıktığı zaman ise Samet'in güvenlik elemanı, bir gölge gibi Zeynep'i uzaktan izledi. Bu süreç içerisinde Zeynep, kendi konağında kalıyor, alışveriş yapıyor ve Serkan'la tanıştıkları çay bahçesinde kitap okuyarak vakit geçiriyordu. Serkan'ın, yurda döndüğünde ilk işi, müfettişten Zeynep hakkında bilgi almak oluyordu.

Serkan'la Zeynep boşandıktan sonra ilk iş olarak birlikte yemek yiyip tanıştıkları çay bahçesinde kahve içtiler. Serkan, kahvesini yudumlarken Zeynep'i hayranlıkla izledi. Ona karşı olan aşkı, ilk günkü gibi taze ve güçlüydü. Aslında onsuz nefes almak bile istemiyordu. Evlendiklerinde, Serkan'ın işleri için yurt dışına gitme mecburiyetini Zeynep, oldukça makul karşılamıştı. Hatta yurt dışında kaldığı müddetçe ona karşı olan sevgisinin daha da artacağından bahsetmişti. Bu durumu biraz

tuhaf karşılamakla beraber, Zeynep'e duyduğu aşk onun gözünü kör etmişti.

Zeynep ondan ayrılmak istediğini söylediğinde kafasında gizli kalan sorular birden su yüzüne çıktı. Yurt içinde ve dışındayken Zeynep'le ilgili kuşkuları zaman zaman aklına geliyor ve onu rahatsız ediyordu. Serkan yurt içinde olduğu sürede, Zeynep de onunla birlikteydi. Çoğu akşam, Serkan'ın evinde kalıyor ve onunla hâlâ evliymiş gibi evin günlük işlerini yapıyordu. Zeynep'in yanında olmasına Serkan çok sevindiği için, kafasındaki bazı soruları sürekli erteliyordu. Kafasındaki soruları ona sorarak Zeynep'i de üzmek istemiyordu. Açıkçası Zeynep'le boşandıktan sonra Serkan'ın hayatında değişen hiçbir şey olmadı. Değişen tek şey, Serkan yurt dışındayken Zeynep'in kendi evinde kalmasıydı. Bu şekilde birlikte iki ay geçirdiler.

Serkan, yurt dışından döndüğünde, Zeynep onu içtenlikle karşılamış ve bir kadının erkeğe sunabileceği her şeyi ona sunmuştu. O hafta birlikte çok güzel vakit geçirdiler. Zeynep, neredeyse her an Serkan'la birlikte kalmış ve onu mutlu etmişti. Serkan, böylesi bir mutluluğu yaşamaktan memnunken içindeki garip ses kısa bir süre sonra bu mutluluğun sona ereceğini söylüyordu.

Serkan, yurt içindeki işlerini bitirip Belçika'ya uçtu. Yolculuğu boyunca içi huzursuzdu ve aklına garip ve karmaşık fikirler geliyordu. Belçika'ya inip şirketin hukuk acentesine geçtiğinde bile kafasını toparlayamamış ve toplantıdaki müvekkillerini bir yabancı edasıyla dinlemişti. Toplantı boyunca her an bir felaket haberi beklercesine tetikte kaldı. Sonunda

o felaket haberi kendisine ulaştı. Gelen habere göre Zeynep, kendi konağında asılı bulunmuştu.

Zeynep'i izleyen müfettiş, gün boyunca onun evinden çıkmamasına şüphelenmiş ve bu durumu polise haber vermişti. Olay yerine gelen polisler ve Samet Tuncer, konak kapısını açtıklarında Zeynep'in cansız bedeniyle karşılaştılar. Konağın giriş kapısının karşısını gören bölümün tavanında kancalar vardı ve bir iple Zeynep kendisini bu kancalara asmıştı. Bu haberi duyan Serkan, derhâl özel bir uçakla yurda tekrar geri döndü ve doğrudan Bursa'ya geçti. Bursa'ya ulaştığında hiç vakit kaybetmeden Zeynep'in getirildiği özel hastanenin morguna giderek Zeynep'in cansız bedenini görmek istediğini yetkililere bildirdi. Yetkililerin izniyle Zeynep'i morg da görme imkânı buldu. Zeynep ölmüştü ama yüzünün güzelliği bu durumu yalanlıyordu. Serkan, dakikalarca Zeynep'in başucunda gözyaşı döktü. Yapılan otopsi sonucunda Zeynep'in vücudunda anormal bir hastalığa rastlanmadı. Ölümü sonrasında konağın her bölümünde parmak izi taraması yapılmış ancak başka bir kişinin parmak izine rastlanmamıştı. Ölüm raporu, Zeynep'in kendini astığını onaylıyordu. Serkan, bu durumu kabullenmek istemiyordu. Zeynep asla kendini asamazdı. O, yaşam doluydu ve böylesine merhametli bir karaktere sahip olan bir insan, kendi hayatına son veremezdi.

Olaydan bir gün sonra Serkan, Haldun Bey ve Nimet Hanım, şirket çalışanlarının katıldığı bir cenaze töreni düzenlendi ve Zeynep toprağa verildi. Serkan, cenaze toprağa defnedildikten sonra gün boyunca Zeynep'in mezarının başından bir an olsun ayrılmadı. Gönlünün prensesini geç bulmuş ancak

erken kaybetmişti. Haldun Bey ve Nimet Hanım, büyük ricalarla Serkan'ı mezarlıktan kendi evine geri getirebilmişlerdi.

Serkan için hayat bitmişti. Zeynep'ten sonra hayatı yalnız yaşamanın hiçbir anlamı kalmamıştı. Ne sahip olduğu servetin ne de kariyerinin önemi kalmıştı. Birkaç kez kendisi de intihar etmeyi düşündü. Gece boyunca bazı garip şeyleri düşündükten sonra Zeynep'in ölümünü açıklığa kavuşturmadan yurt dışındaki işlere dönmeme kararı aldı.

Zeynep'in ölümünden bir gün sonra bir avukat, kendisiyle görüşmek istedi. Serkan avukatın bürosuna gitti. Zeynep avukatı ölümünden bir gün önce tutmuş ve beyanına göre bütün servetini Serkan'a bırakmıştı.

Serkan kendisi de avukat olması sebebiyle, meslektaşını soru yağmuruna tuttu. Meslektaşı, Zeynep'le ölümünden bir gün önce onunla tanıştığını ve onun talimatıyla birlikte vasiyetini hazırladıklarını söyledi. Vasiyetnameye göre Zeynep, bütün mal varlığını Serkan'a bırakmış ve dünyadan sessiz bir şekilde göçüp gitmişti. Serkan, avukattan daha fazla bilgi alamayacağını anlayınca ona teşekkür etti ve doğrudan kendi hukuk bürosuna geçti. Hukuk bürosunda iki polis onu bekliyordu. Zeynep'in ölümüyle ilgili ona bazı sorular sordular. Başkomiser Tuncay Teke ve Komiser Ersin Çakı, Serkan'ın anlattıklarını dikkatli bir şekilde dinlediler ve bazı notlar aldılar. İki polis gittikten sonra Serkan, doğruca Zeynep'in konağına gitti. Zeynep'in odasındaki bazı kişisel eşyaları bir kutuya doldurup onları kendi evine getirdi. Konak, Zeynep'in ölümünden sonra Serkan'ın gözüne oldukça soğuk göründü.

Zeynep'in konağı iki katlıydı ve altta dört, üstte üç olmak üzere yedi odaya sahipti. Tahminen 1900'lülerin başında inşa

edilmişti ve köknar ağacından yapılmış ahşap malzemeyle özel bir tuğladan inşa edilmişti. Alt kısımdaki odalar küçük olmasına rağmen üstteki odalar büyüktü. Konak kapısından girildiğinde tam karşıda ahşap oymalı bir kapı göze çarpıyordu. Kapı, ceviz ağacından yapılmıştı ve üzerinde bazı dekoratif şekiller bulunuyordu. Zeynep sağken kapının o an için anahtarının olmadığını ve küçükken bir kez kapının açıldığından bahsetmişti. Kapı açıldığında ise içeride küçük bir oda bulunduğunu ve burasının daha önce ardiye olarak kullanıldığını söylemişti. Konaktaki oymalı ceviz kapı ve içerideki küçük oda Serkan'ın ilgisini çekse de o dönemde çok fazla üzerinde durmamıştı.

Konağın birinci ve ikinci katı, nostaljik eşyalarla, yeni nesil eşyaların bir karışımı gibi döşenmişti. Eskiden kalma eşyalar, antika değerindeydi ve bazıları çok yüksek fiyata bile alıcı bulabilirdi. Serkan, konağı gezdikten sonra Zeynep'in kişisel eşyalarını yanına aldı ve kendi evine geri döndü. Geç kalmış olsa da bu eşyaları iyi bir şekilde inceleyip Zeynep'i daha yakından tanımak istiyordu.

Zeynep, Serkan'la evli kaldıkları müddetçe kendisinden neredeyse hiç söz etmemişti. Serkan'ın bütün ısrarlarına rağmen iyi bir çocukluk ve gençlik geçirmediğini, üniversite yıllarında bile doğru dürüst bir arkadaşının olmadığını söylemişti. Üniversite yıllarını, o dönemde Hürriyet semtinde öğretim veren Tezok Kampüsünde geçirmişti. Üniversite öğretimi boyunca kendisine yakın hiçbir arkadaşı olmamış ve boş zamanlarını da kitap okuyarak geçirmişti. Onun söylediğine göre, hocaları bile onu tanımazmış hatta fark etmezmiş bile! Zeynep üniversiteyi bitirdikten sonra ailesinden gelen gelirle hayatına

devam etmişti. Ölümüyle birlikte nereden geldiği belli olmayan para da kesilmişti.

Serkan bir avukat olarak Zeynep'le ilgili merak ettiği bilgilere ulaşamıyordu. Zeynep'in kişisel eşyaları arasında bazı fotoğraflar vardı. Bu fotoğrafların çoğu üniversite yıllarında çekilmişti. Her fotoğrafta öğrenciler toplu bir şekilde bulunuyordu ve bölüm haricindeki öğrenciler dışında hiç kimse göze çarpmıyordu. Zeynep, üç kez yurt dışına çıkmıştı ve orada da çekilmiş bazı fotoğrafları bulunuyordu. Serkan, bütün fotoğrafları gözyaşları içinde inceledi. Zeynep, bütün fotoğraflarda sanki bu dünyaya ait olmayan bir varlık gibi duruyordu. Yüzündeki tebessüm ve duruşundaki saflık, insanın içini ferahlatıyordu. Bu denli güzel bir varlık nasıl olur da kendi hayatına kıyabilirdi?

Serkan, Zeynep'in ağzından bir kez bile olsun kinayeli ya da alaycı bir kelime duymamıştı. Nimet Hanım bile onunla tanıştıktan sonra çok şaşırmıştı. Bir kayınvalide olarak onun hakkında hiçbir olumsuz davranışa rastlamamıştı. Zeynep'i kendi kızı gibi severdi. O kadar ki onu üzmemesi için Serkan'a tembihlerde bulunurdu. Haldun Bey ise en baştan Zeynep'i bağrına basmış ve onu kendi kızı gibi benimsemişti.

Serkan, Zeynep'in resimlerini teker teker gözden geçirmeye devam etti. Zeynep, üniversite yıllarında bile toplu çekindiği fotoğraflarda diğer arkadaşlardan ayrıymış gibi pozlar vermişti. Serkan fotoğrafları dikkatle incelediğinde gözüne ilginç bir detay çarptı. Üniversite yıllarında ve yurt dışı fotoğraflarında şapkalı bir adam dikkatini çekmişti. Şapkalı adam, Zeynep'in hem üniversite hem de yurt dışında çekindiği fotoğraflarda yer alıyordu. Adam, peaky balıksırtı desenli İngiliz kasketi

takıyordu ve bütün fotoğraflarda da kasketini çıkarmamıştı. Serkan bu detaya çok şaşırmıştı. Bu adamın üniversite yıllarından başlayarak sonraki dönemlerde çekilen fotoğraflarda yer alması bu kadar tesadüf olamazdı. Bu tespitini de emekli emniyet amiri Samet Tuncer'le de paylaştı. Samet, fotoğrafları bir büyüteç ile dikkatle inceledikten sonra ona, bütün fotoğraflardaki kişinin aynı kişi olduğunu söyledi.

Serkan ve Samet ertesi gün, Zeynep'in mezun olduğu dönemde görev yapan yetkililere ulaşmaya çalıştılar. Zeynep'in okuduğu dönem dekanlık yapan ama sonrasında emekli olan Zeki Metin Hoca'ya gidip şapkalı adamı sordular. Zeki Metin Hoca, kutusundan bir miktar enfiyeyi burnuna çektikten sonra tereddüt etmeksizin:

"İskender bu, onu en iyi İlhan tekniker tanır." dedi.

İlhan tekniker de üniversiteden emekli olmuştu. Ona ulaşmak birkaç günlerini alsa da sonunda onun İznik de yaşadığı bilgisine ulaştılar. Serkan ve Samet birlikte İznik'e giderek onunla görüştüler.

İlhan Kenar, Ziraat Fakültesinden emekli olduktan sonra memleketi İznik'e yerleşmişti. Serkan ve Samet, İlhan'a görüşme sebebini söylemedikleri için onu oldukça meraklandırmışlardı. İlhan'la bir çay bahçesinde buluştular. Serkan, cebindeki fotoğrafı çıkarıp resimdekilerin hangilerini tanıdığını ona sordu. İlhan, fotoğraftaki öğrencileri hayal meyal tanıdığını ancak kasketli kişinin İskender olduğunu söyledi. Bunun üzerine Serkan:

"Kimdir bu İskender? Onun hakkında neler biliyorsun?" diye sordu.

İlhan şüpheli gözlerle onlara baktıktan sonra:

"Hayır olsun inşallah! İskender kötü bir şeyler mi yaptı?" diye sordu.

"Şu an için bunu biz de bilemiyoruz." dedi Serkan "Ama bu kişi eşimin ölümüne sebep olmuş olabilir."

"İskender'in soyadı nedir?" diye sordu Samet ve devam etti: "Bu adamı nerede bulabiliriz?"

"İskender'in soyadı o zaman 'Yolcu' idi ama o dönemde ban soyadını değiştireceğini söylemişti." dedi İlhan. "Ancak sonrasında yeni soyadının ne olduğunu bana da söylemedi. O, gündelik işlerde çalıştığını söylerdi. Ona düzenli olarak görev verildiğini ve görev için dünyada olduğunu vurgulardı. Bu adam belki de bir istihbarat elemanı bile olabilir. Hatırladığım kadarıyla ailesi ve çocuğu yoktu. Ancak nerede oturduğunu biliyorum çünkü bana söylemişti."

Cebinden bir kâğıt çıkardı ve Serkan'a uzattı. Serkan, kâğıda baktığında bir şok yaşadı. Kâğıttaki adres, Zeynep'in oturduğu konağın adresiydi. Serkan ve Samet şaşkınlıktan ne yapacaklarını bilemediler. Serkan:

"Bu adam hakkında ne biliyorsan bana anlatmanı istiyorum." dedi.

İlhan:

"İskender benim arkadaşımdı ancak her seferinde o benle temas kurardı. Onun sabit bir telefonu numarası yoktu. Benimle görüşmek istediğinde, yanıma uğrar ve genellikle çok az yemek yerdi. Okey ya da kâğıt oyunları bilmezdi. Televizyon seyretmez, radyo dinlemezdi. O, ne bir futbol maçı seyretmiş ne de bir tiyatro ya da sinemaya gitmiştir. Ben bu tür şeylerden bahsettiğimde hiç ilgilenmezdi. Bazen eğlence evine yani meyhaneye gittiğimde bana kızardı. Bizim arkadaşlığımız boyunca

ben konuşurdu, o ise sürekli dinlerdi. Neredeyse hiç konuşmaz, anlatılanlar hakkında da yorum yapmazdı. Az önce dediğim gibi o bir istihbarat elemanı olabilirdi. Ancak etrafta anlatılanları öyle can kulağıyla dinlediğine de hiç şahit olmadım."

"Sana Zeynep adında bir kızdan hiç bahsetti mi?" diye sordu Serkan.

"Hayır." dedi İlhan. "O hiç kimseden bahsetmezdi. Onun ağzından hiçbir kişinin adını duymadım."

"Peki..." dedi Samet. "Niçin onunla arkadaşlık ettiniz?"

Bu beklenmedik soru karşısında sarsılan İlhan, başını öne eğdi ve:

"İnanın ben de bilmiyorum. O dönemde bu adamın bana yaklaşmasına ve arkadaşlık etmesine bazen ben de anlam veremezdim." dedi.

Serkan ve Samet, tekrar Bursa'ya geri döndü ve diğer polislerle irtibata geçmeye karar verdiler. Samet, Başkomiser Tuncay Teke ve Komiser Ersin Çakı'yı arayıp İlhan'dan öğrendikleri bilgileri onlara anlattı. İskender Yolcu adında bir kişinin varlığının araştırılmasını onlardan rica etti. İki emniyet elemanı, araştırmalarına başladılar.

Serkan'ın yurt dışındaki işleri bir taraftan birikmeye başlamıştı. Yurt dışındaki acente elemanları, neredeyse her gün onu arıyorlar ve ondan oradaki bürolara gelmesini talep ediyorlardı. Bu talepleri çok fazla erteleyemeyeceğini anlayan Serkan, durumunu Samet'e bildirdi. Herhangi bir gelişme olması durumunda kendisini bilgilendirmesini istedi.

Yurt dışına çıkmadan bir gün önce Zeynep'in konağında ara sıra da olsa çalışan, sağken temizlik ve yemek işlerinde ona yardım eden Binnur Hanım, arayarak kendisiyle görüşmek is-

tediğini kendisine söyledi. Binnur Hanım, üç ay gibi kısa bir süre için konakta kalmayı talep ediyordu. Kendisi, çok yüksek kira ücreti ödeyemese de kocası ve kızıyla konağın bakımını üstlenmek istiyordu. Serkan bu talebe çok şaşırmasına karşın, üç aylık gibi kısa bir süre için onu kırmak istemedi ve konağı onlara ücretsiz kiraladı. Serkan'ın Binnur Hanım'dan tek ricası, yurt dışından döndükten sonra hafta sonları, konağı gezmek ve Zeynep'in odasında bir süre vakit geçirmekti. Binnur Hanım:

"Tabii ki Serkan Bey, istediğiniz zaman konağa gelip Zeynep Hanım'ın odasında vakit geçirebilirsiniz. Ayrıca biz konağa herhangi bir eşyamızı getirmeyeceğiz ve Zeynep Hanım'ın odasına da asla dokunmayacağız." dedi.

Bu şartlar altında Serkan, konağı Binnur Hanım'a üç aylığına bedelsiz olarak kiralamış oldu. O, konağın boş kalmasını istemiyordu ve Zeynep'in anılarının devam etmesini arzuluyordu. Gönül rahatlığıyla yurt dışına gitti ve oradaki işlerini organize etmeye çalıştı. Yurt dışındaki büroda çalışırken Zeynep'le olan anıları da zaman zaman aklına geliyordu.

Akşam saatlerinde işlerini bitirip oteline çekildiğinde Zeynep'le ilgili her anısını hatırlıyor ve o anları zihninde tekrar yaşamaya çalışıyordu. Anılarını hatırlamaya çalışırken kafasında birden bir an için şimşek çaktı. Hemen çantasından Zeynep'e ait bir fotoğraf çıkardı ve ona bakmaya başladı. Fotoğraftaki kasketli adamın her bir hattını bir büyüteç yardımıyla inceledi. Şirketteki bir çalışanını arayarak fotoğrafı bir bilgisayar ortamında netleştirecek bir uzmana ulaşmalarını emretti. Geç saatte zor da olsa ulaşılan bir bilgisayar uzmanı Serkan'ın dairesine geldi ve vakit kaybetmeden fotoğraf üzerinde çalışmaya

başladı. Bilgisayar mühendisi aynı zamanda bir yapay zekâ uzmanı olması sebebiyle fotoğrafı önce bir tarayıcıda tarattıktan sonra özel bir program yardımıyla hem onu netleştirmeye hem de daha canlı hâle getirmeye çalıştı. Bir saatlik bir çalışmadan sonra yazıcıdan net bir resim alınabildi. Serkan, resme şaşkın bir şekilde baktı ve bilgisayar mühendisine:

"Ben bu adama seyrek de olsa seyahatlerimde rastlamıştım. Hatta Belçika'ya giden uçakta bile onu görmüştüm. Adamın kasketi bana ilginç geldiği için onun yüzünü uzun süre incelemiştim. Bu adam hem benim hem de Zeynep'in hayatına nasıl girebilir? Bu adamın ismine ve soyadına uçuş kayıtlarından ulaşabilirim. Belçika'ya giden uçakta mutlaka onun ismi ve soyadı vardır. İlgili havayolunda çalışan tanıdığım bir arkadaşım var. Hemen kendisine ulaşıp adam hakkında bilgi alayım." dedi.

Hemen ilgili havayolu şirketinde çalışan arkadaşını aradı ve kasketli adamı gördüğü tarihteki yolcu listesini taramasını rica etti. Kasketli adamın ismi İskender'di ama soyadına ulaşmak istediğini arkadaşına iletti. Onun bu talebi legal olmamasına karşın arkadaşı bu talebe olumlu cevap verdi ve yolcu listesinden ismi taradı. Bütün çabalara rağmen, uçuş yolcu listesinde İskender isimli bir kişiye rastlanmadı. Yolcu listesi, birkaç kez daha tarandı ama sonuç aynıydı ve İskender isimli bir kişi listede yoktu. Serkan havayollarında çalışan arkadaşına teşekkür etti. Bu sonuca göre İskender, farklı isimli bir kimlik kullanıyordu. Yolcu listesindeki kişilerin resimlerinden yola çıkarak kasketli adamın ismine ulaşılabilirdi ancak arkadaşını daha fazla zor durumda bırakmak istemiyordu.

SERHAT AYAS

1970 yılında Bursa'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Yenişehir'de, üniversite eğitimini Bursa Uludağ Üniversitesinde tamamladı. 1996-1998 yılları arasında Trakya Üniversitesinde yüksek lisans eğitimini tamamladıktan sonra 1999 yılında Bursa Uludağ Üniversitesi Yenişehir İbrahim Orhan Meslek Yüksekokulunda öğretim görevlisi olarak göreve başladı. 29 Ekim 2000 yılında Füsun Eryiğit ile evlendi. 2002-2007 yılları arasında Bursa Uludağ Üniversitesinde doktora eğitimini tamamladı. 2023 yılında biyosistem mühendisliğinde doktor öğretim üyesi kadrosuna atandı. Yirmi dört yıldır Uludağ Üniversitesi Yenişehir İbrahim Orhan Meslek Yüksekokulunda görev yapmakta olup 2010 yılından beri Yeni Marmara ve Yörem Gazetelerinde köşe yazarlığı yapmaktadır. Bir çocuk babasıdır.

Esrarengiz

...

O cevap verdi: "İşte bu, beraberliğimizin sona ermesidir. Şimdi sana, sabredemediğin şeylerin içyüzünü haber vereceğim." dedi. "Gemi var ya o, denizde çalışan yoksul kimselerindi. Onu delerek kusurlu hâle getirmek istedim. Çünkü onların gideceği yerde her sağlam gemiyi gasp etmekte olan bir kral vardı. Erkek çocuğa gelince, onun ana babası mümin kimselerdendi. Çocuğun onları sonunda azdırıp inkâra sürüklenmesini uygun görmemiştik. Böylece istedik ki Rabb'leri onun yerine kendilerine ondan daha temiz ve daha merhametlisini versin. Duvara gelince, o da şehirde iki yetim çocuğun idi. Altında da onlara ait bir hazine vardı. Babaları ise iyi bir adamdı. Rabb'in istedi ki o iki çocuk güçlü çağlarına erişsinler ve Rabb'inden bir rahmet olarak hazinelerini çıkarsınlar. Ben bunları kendiliğimden yapmadım. İşte, hakkında sabretmediğin şeylerin içyüzü budur.

Kehf Suresi 78-82

***

Başarılı bir avukat olan Serkan'ın hayatı, eşi Zeynep'in vefatı ile altüst olur. Serkan, bir taraftan Zeynep'in gizemli geçmişini çözmeye çalışırken diğer taftan da kendi yaşamını sorgulamaya başlar.

Serkan'ın hayatı artık çözülmesi gereken sırlarla dolmuştur. Zeynep'in konağındaki esrarengiz oda, arka arkaya yaşanan ölümler ve bir anda hayatlarının ortasında beliren kasketli adam...

Esrarengiz ile birlikte kaybolmaya hazır olun...

9 786255 896247